

[Knud Kristensen.]

nemlig har suspenderet, forbudt Handelen med den. Derfor er der i Virkeligheden ingen, der ved, hvad den danske Mønt er værd, men at den er mindre værd end det, den skal afleveres til — det er det, man kan se. Man kan bl. a. ogsaa se det deraf, at Regeringen, trods dette, er nødt til at føre en skrappere Bankpolitik, end man er i vore Nabolande, hvor der er fri Valutanotering og fri Valutahandel.

Jeg vender mig dernæst til den handelspolitiske Side af Sagen, Venstres Stilling til den saakaldte aktive Handelspolitik, den Politik, der gaar ud paa, at hvert enkelt Land skal træde i Forhandling med andre Lande for at opnaa visse Fordele. Vi har altid været en Modstander af, at vi frivilligt skulde søge ind i den Politik, fordi vi mente, at vi i den vilde staa svagt. Vi blev i Begyndelsen af 1930 tvunget ind i den, fordi Udlandet krævede det som en Betingelse for at handle med os. Det er altsaa ikke noget, vi har søgt ind i, det er noget, som vort Land er tvunget ind i, og som vi bøjede os for, men som vi haaber, saa snart der er Mulighed derfor, at komme ud af, fordi det er en uheldig Stilling, fordi vi altid vil være de smaa, fordi vort ogsaa økonomisk talt lille Land vil være den underlegne, naar vi stilles i direkte Forhandling over for ogsaa i økonomisk Henseende Stormagter. Og saa længe vi er nødt til at finde os i at være inde i denne Politik, maa vi vælge den Form, som er den mest tjenlige for os. Jeg har før sagt, og vil gentage det her, at jeg tror ikke, den Form, vi nu har, er den mest tjenlige for os. Jeg tror, det vilde have været bedre, om vi ikke paa Forhaand havde givet en Regeringsmagt hele dette System i Hænde. Vore Forhandlere udadtil vilde have staaet noget stærkere, hvis den ikke paa Forhand havde Magten over hele vort Erhvervsliv og kunde afslutte, hvilken Handel den vilde. Men det har der jo været Strid om, og vor Opfattelse har ikke kunnet trænge igennem. Vi har nu den Form, vi har, og vi maa finde os i den og lægge an paa at benytte den paa bedst mulig Maade.

Og det er da vor Opfattelse, at den størst mulige Samhandel er til Gavn ikke blot for Landbruget, men for hele det danske Samfund. Den ærede Ordfører sagde, at vi maatte føre denne Politik af Hensyn til Landbruget. Nej, det er ikke blot af Hensyn til Landbruget alene, det er af Hensyn til hele Samfundet, fordi det er lige saa nødvendigt for dem, der arbejder paa Hjemmemarkedet, at opretholde en Eksport og deraf følgende Import. Hvor vilde de

ellers faa deres Raastoffer fra, hvorledes vilde de ellers opretholde deres Produktion, hvis vi ikke havde baade Eksport og Import? Og i jo større Udstrækning vi har det, i desto højere Grad er det til Gavn for hele det danske Samfund, og det baade valutamæssigt og beskæftigelsesmæssigt. Det er ikke saaledes, at vi ikke interesserer os for Beskæftigelsen, men vi mener, at netop den størst mulige Samhandel betinger den størst mulige Beskæftigelse i det danske Samfund.

Vore Ændringsforslag tager da Sigte paa blot dette at opfylde vore Handelsaftaler, at dirigere vore Indkøb til de Lande, som af den Grund er villige til at købe af os igen, og i saa stor Udstrækning som muligt — jeg gentager: ikke blot til Gavn for Landbruget, men til Gavn for hele det danske Samfund. Derfor skal der ikke være nogen Begrænsning fra det offentliges Side med Hensyn til selve den Mængde, man vil købe; det skal vi ikke bestræbe os for. Jo mere, desto bedre, det er vor Opfattelse. Og derfor skal der heller ikke være nogen Særret for nogen. Enhver maa købe, og de maa købe, lige saa meget de vil, og hvornaar de vil, de skal bare overholde de Aftaler, som vi har truffet om at købe i de og de Lande. Derigennem vil der opstaa en fri Kappelstrid mellem alle Borgere om at forsyne den danske Befolkning med det, den skal have udefra, paa den bedste og billigste Maade. Derigennem vil man igen aabne for Konkurrencen, den, der nu er sat ud af Spillet, fordi Regeringen gennem sin Politik tildeler hver enkelt, hvad han maa faa, og mere kan han ikke faa, enten han saa er dygtig eller han er meget udygtig.

Man spørger saa: Kan dette administreres? det vil sige: Kan det kontrolleres? Derved vil jeg sige, at det kontrolleres jo i Øjeblikket. Det er jo en af Opgaverne: man kontrollerer jo dette, at Indkøbene sker i de Lande, som man nu har forpligtet sig til at gøre Indkøb i. Man gør bare nu noget mere, man gør dette, at man bestemmer, hvem der skal foretage disse Køb, hvornaar de skal foretage dem, hvor meget de maa købe. Men det vilde man jo efter vort Forslag være helt fri for. Det vilde være en Lettelse af Opgaven, ikke en Forøgelse deraf. Vi har ikke sat Administrationen nogen som helst Opgave, som den ikke i Øjeblikket opfylder, men vi har skaaret noget bort, nemlig Bestemmelsen om, at den enkelte Importør skal foretage dette eller hint, hvornaar han skal gøre det, og hvor meget han maa købe. Hele denne Side af Sagen vilde man være fri for, og man havde kun den ene Ting